

Світанок Малібу

КУПИТИ

Четверо знаменитих братів і сестер влаштовують епічну вечірку на завершення літа... Мине лише двадцять чотири години, а їхні життя зміняться назавжди.

Малібу. Серпень 83-го. Довгоочікуваний день традиційної літньої вечірки в Ніни Ріви. Потрапити на вечірку хочуть всі – адже всім кортить побувати в зірковому товаристві Рів. Ніна – талановита серферка й фотомодель. Брати Джей і Гуд – чемпіон з серфінгу й видатний фотограф. Їхня маленька пестунка, Кіт. Цю четвірку обожають не в лише в Малібу, але у всьому світі – тим паче, вони нащадки легендарного співака Міка Ріви.

От тільки цьогоріч Ніні зовсім не хочеться, аби цей день настав. Гуд теж не в захваті, Джей, навпаки, рахує хвилини, а Кіт має кілька секретів.

Вже опівночі вечірка цілковито вийде з-під контролю. А вранці особняк уцент згорить. Але до того часу рікою тектиме спиртне, гратиме музика, відкриватимуться таємниці й любовні історії, в яких народжувалися й якими жили кілька поколінь цієї родини. Допоки на світанку не спалахне перша іскра.

Малібу охоплює полум'я.

З Малібу таке часто трапляється.

Рівнинами Середнього Заходу прокочуються торнадо. Південні штати потерпають від повеней. Біля Мексиканської затоки лютують урагани.

А Каліфорнія горить.

Полум'я не раз охоплювало цей край, коли за п'ять століть до нашої ери тут жило плем'я чумаші. І в 1800-х, коли сюди прийшли іспанські колонізатори. І 4 грудня 1903 року, коли ділянкою, яка нині називається Малібу, володіли Фредерік і Мей Рінджі, — тоді полум'я охопило тридцять миль узбережжя та знищило їхній вікторіанський будиночок на пляжі.

Полум'я охоплювало Малібу в 1917-му і 1929-му, коли сюди вже дісталися перші кінозірки. У 1956-му і 1958-му — коли до берегів Малібу звідусіль стікалися лонгбордисти й кралечки в купальниках. У 1970-му і 1978-му, коли в його каньйонах оселилися хіпі. Полум'я охоплювало Малібу в 1982-му, 1985-му, 1993-му, 2003-му, 2007-му і 2018-му. І це не враховуючи регулярних малих пожеж.

Малібу притаманно горіти.

Сьогодні на в'їзді сюди стоїть знак з написом «Малібу: 43 кілометри мальовничої краси». Містечко, затиснуте між океаном і горами, витяглося узбережжям майже на сорок вісім кілометрів. По всій довжині його перетинає Тихоокеанське шосе, воно ж ТОШ.

На захід від ТОШ — довжелезна низка пляжів, що їх омивають кришталево-блакитні води Тихого океану. Обабіч шосе, змагаючись за ліпший краєвид, тісняться довготелесі будинки. Берегова лінія порізана, скеляста. Хвилі бадьорі, пінисті. У повітрі пахне сіллю. На сході від ТОШ — неосяжні посушливі гори. Лут горизонт заповнюють усі відтінки брунатного: пустельні чагарники, поодинокі дерева, крихкий підлісок.

Це земля засухи. Порохова бочка. Подих вітру — її благословення і її прокляття.

Гарячі потужні вітри Санта-Ана, що дмуть із внутрішньої частини материка до узбережжя, завиграшки перетинають долини й перемахують

через гори. За легендою, ці вітри — посланці хаосу та розрухи. Але насправді вони — каталізатори.

Найменша іскра в посушливому лісі може перерости у геєну вогненну. Червоно-помаранчеві язики полум'я пожирають усе на своєму шляху, вивергають густий чорний дим, що зтягує собою небо й затьмарює сонце. Попіл кружляє і падає, немов сніг.

Місцева рослинність — кущі, чагарники, дерева, — як і місцеві оселі — будинки, особняки та бунгало, а також ранчо, виноградники й ферми, — іде з димом, залишаючи по собі лише випалену землю.

Але ця земля — знову молода, готова дати життя чомусь новому.

Винищення. А тоді — відродження. Відродження з попелу. Літопис вогню.

Пожежа в Малібу 1983 року почалася не на посушливих схилах, а на узбережжі.

Почалася в суботу, 27 серпня, у маєтку Ніни Ріви за адресою Кліфсайд-драйв, 28150, на одній із найбільш бучних вечірок за всю історію Лос-Анджелеса.

Традиційна літня гулянка вийшла з-під контролю приблизно опівночі.

А вже до сьомої ранку узбережжя Малібу охопило полум'я.

Бо якщо Малібу притаманно горіти, то одній конкретній людині було притаманно підпалити все й піти геть.

7:00

Ніна Ріва прокинулася, хоч і не розплющувала очей.

Свідомість поверталася повільно, немов лагідно повідомляючи: настав ранок. Ніна лежала в ліжку й у напівсні уявляла себе на воді, мріяла відчуті знайому твердість дошки для серфінгу під грудьми, аж раптом почала пригадувати реальність: увечері в її будинок припхаються сотні людей. і, що гірше, їм усім відомо, якого приниження вона нещодавно зазнала.

Ця думка вкотре обпекла її — ще до того, як Ніна подивилася на світ крізь вії.

Якби вона прислухалася, то почула б, як там, назовні, хвилі розбиваються об скелі — тихо-тихо.

Ніна завжди мріяла про будинок, схожий на той, у якому вони з братами й сестрою виростили на Олд-Малібуроуд. Пошарпане вітрами бунгало на палях обіч ГОШ, на межі суші й океану. Її гріли спогади про бризки солоної води на шибках, трухляву деревину та іржавий метал, на яких усе трималося. Вона хотіла стояти в себе на терасі й дивитися на припливи, слухати, як унизу голосно розбиваються хвилі.

Але Брендон захотів жити на скелі.

Він сам узяв і купив їм цей особняк зі скла й бетону на скелястому схилі Пойнт-Дюм — на висоті п'ятнадцяти метрів, із крутими східцями та кам'янистим спуском до берега.

Ніна щосили прислухалася до шуму води й не розплющувала очей. А нащо? Чого вона там не бачила?

Брендона в її ліжку не було. Його не було вдома. Його навіть не було в Малібуро. Він був у готелі в Беверлі-Гіллз, там, де рожева ліпнина й зелені пальми. Найімовірніше, у цю вранішню пору він спросоння обіймає Керрі Сото. Світанок Малібуро. А коли прокинеться, найімовірніше, своєю здоровенною лапою відгорне їй волосся й поцілує в шию. А тоді, найімовірніше, вони вдвох почнуть збирати валізи, щоб їхати на Відкритий чемпіонат США з тенісу.

Тьху.

Ніна не проклинала Керрі Сото за те, що та відбила в неї чоловіка. Хорошого чоловіка відбити неможливо. Керрі Сото — не злодійка. Це Брендон Рендалл — зрадник.

Це через нього Ніна Ріва потрапила на обкладинку «Now This» від 22 серпня — потрапила під заголовком «Розбите серце Ніни: покинута половинка золотого американського подружжя».

А далі — ціла стаття, присвячена тому, як її чоловік, відомий тенісист, пішов від неї заради коханки — відомої тенісистки.

Утім, на обкладинку гріх нарікати. Редакція десь дістала світлину з її цьогорічної фотосесії на Мальдівах. Ніна в класичному бікіні кольору фуксії. У неї темно-карі очі й густі брови. Довге каштанове волосся, помітно вигоріле на сонці, трохи мокре й від природи хвилясте. І, звісно ж, її знамениті вуста. Нижня губа — пухкенька, а верхня — тоненька. Так звані «вуста Ріви». Характерна прикмета, що стала впізнаваною завдяки батькові Ніни, Міку.

На оригінальному фото Ніна тримала свою дошку для серфінгу — жовто-білий борд фірми «Town & Country», із трьома плавниками, довжина 1,88 м. Проте на обкладинці дошку обрізали. Хоча Ніна вже давно до такого звикла.

У саму статтю вставили майже свіжу (лише тритижневої давності) фотографію — на парковці біля супермаркету «Ralphs» Ніна в білому бікіні й квітчастому сарафані курить тонку цигарку «Virginia Slims», у другій руці тримає ящик на шість пляшок содової «TaB». Якщо уважніше придивитися, можна помітити, що Ніна заплакана.

А поруч втулили фото її батька, зролене в середині 60-х. Він — високий, смаглявий, за всіма мірками красивий 90-ловік у сандалях, плавках і гавайській сорочці — тримає пакет з продуктами и курить «Marlboro» Навпроти магазину «Iracas». Над їхніми знімками заголовок «Яблуко від яблуні недалеко падає».

Тобто на обкладинці Ніну представили як дружину-невдачу, яку покинув знаменитий чоловік. А всередині — як доньку знаменитого татка. Щоразу, коли вона думала про це, їй зціплювало щелепи.

Ніна зрештою розплющує очі й дивиться в стелю. Встав з ліжка, майже гола, в самих трусиках. Бетонними східцями спускається на викладену кахлями кухню, розсуває скляні двері, що ведуть на задній двір, і виходить на терасу.

Вдихає солоне повітря.

Зранку ще не жарко — бриз, такий знайомий усім узбережним поселенням, поки що дув із суші до води. Ніна відчувала, як легіт обдає плечі. Вона йшла по бездоганно підстриженому газону, гострі травинки лоскотали ступні. Ніна підійшла до краю скелі.

Подивилася на обрій. Океан синій, наче сапфір. Сонце зійшло з годину тому. Пронизливо лементують чайки, злітаючи та пірнаючи у воду.

Ніна бачила: хвилі сьогодні хороші, до Літл-Дюму наближається прибій. Вона поглядом зустрічала й проводжала буруни. У цьому було щось трагічне: такі гарні хвилі просто розбиваються об берег, нікому не потрібні.

Ні, вони потрібні їй.

Вона, як завжди, дозволить океану зцілити її.

Так, вона жила в будинку, якого навіть не вибирала. Так, її покинув чоловік, а вона навіть не пам'ятала, чому взагалі вийшла за нього. Але в неї є Тихий океан — її океан. І Малібу — її дім.

Брендон ніколи не розумів, що розкіш життя в Малібу — не в заможності, а в прямому зв'язку з природою.

За часів Ніниного дитинства Малібу було радше селом — помережані ґрунтовками пагорби й нехитрі халупи.

Ніні подобалося, як у її рідному містечку на прилавках і столах снують мурахи, як пелікани обдристують краї дахів і терас. Узбіччя неасфальтованих доріг усипані яблуками гною — сусіди на конях їздили базарувати.

Ніна прожила на своєму клаптику узбережжя все життя й розуміла, що не зможе запобігти неминучим змінам. Вона бачила, як скромні ранчо поступаються житловим масивам для середнього класу. А тепер цей клаптик суші понад пляжами заповнювали гігантські особняки. І, враховуючи розкішні краєвиди, рано чи пізно сюди доберуться розбещені багаті.

От що на правду дивувало — це те, що Ніна вийшла заміж за одного з них. І тепер, хотіла вона цього чи ні, їй теж належав клапчик узбережжя.

За мить Ніна піде в будинок, вдягне купальник, повернеться сюди, спуститься зі скелі й візьме дошку, що стоїть у сарайчику на піску.

Але зараз Ніні з голови не виходить сьогоднішня гулянка. Усі, з ким їй доведеться зустрітися ввечері, знають, що від неї пішов чоловік.

Вона завмерла. Не могла зрушити з місця.

Ніна Ріва стояла на краю скелі, яка була їй байдужа, і дивилася на воду, на жаль, таку далеку. І вперше в житті закричала — закричала в порожнечу.

Рекомендована література

Без Меріт

Сім чоловіків Евелін Г'юго

Закладка для книги «Марка»

Якою я була

Радикальне Прощення

Закохані в книжки не сплять на самоті

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ